

№ 69

Rok II.

WARSZAWA,
dnia 24 czerwca
1919 r.

DZIENNIK ROZKAZÓW WOJSKOWYCH

TREŚĆ:

II. DZIAŁ ORGANIZ.-ADMINISTRACYJNY.

- 2226. O Komisji Kwalifikacyjnej.
- 2227. O poborze roczników 1896—1901.
- 2228. O wizytacji więzień wojskowych.
- 2229. Skład i administracja pociągów dezynfekcyjno-kąpielowych.
- 2230. O nadsyłaniu aparatów telefonicznych i telegraficznych wymagających naprawy i zepsutego sprzętu telegraficznego do Centralnych Warsztatów Telegraf. w Warszawie.

2231. Przepisy o kuciu koni w armji.

2232. O stworzeniu Instytutu Wojskowo-Technicznego (I. W. T.).

III. DZIAŁ OGÓLNY.

2233. Odezwa Ministerstwa W. R. i O P.

Avizo.

Załącznik T. № 5.

II. Dział Organizacyjno-Administracyjny.

ROZKAZY MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH.

1496. II. W. M. I. W. K.

2226.

O Komisji Kwalifikacyjnej.

Przy Inspektoracie Wojsk Kolejowych ustanawiam Komisję kwalifikacyjną złożoną z Inspektora W. K. generała Gawrońskiego (jako przewodniczącego), kpt. Szychowskiego, por. dr. inż. Witkiewicza, por. Medyńskiego, por. Kwiatkowskiego i por. inż. Gerlickiego, której zadaniem przyjmowanie oficerów już służących, jak również pragnących wstąpić do Wojsk Kolejowych z określeniem ich starszeństwa.

Komisja stawia wnioski o przyjęcie do korpusu oficerów Wojsk Kolejowych, a tem samem do Wojska Polskiego i przedkłada je do zatwierdzenia Ministra Spraw Wojskowych.

Dnia 10 czerwca 1919 r.

D. M. O. 2207. P.

2227.

O poborze roczników 1896 — 1901.

Na podstawie Uchwały Sejmowej z dnia 7 marca r. b. w przedmiocie poboru roczników 1896, 1897, 1898, 1899, 1900 i 1901 do służby wojskowej zarządzam co następuje:

1) Przeprowadzić w Galicji Wschodniej oraz w Okręgu Wojskowym Przemyskim wraz z powiatem Brzozowskim demobilizację roczników 1883 do 1895 (włącznie) oraz roczników 1900 i 1901 powołanych na wspomnianem terytorjum do czynnej służby wojskowej w wojsku stałem. Demobilizacja ta winna być ukończona do końca lipca r. b.

2) Jednocześnie polecam na terytorjum wymienionem w p. 1 przeprowadzić dodatkowy pobór roczników 1896 — 1899 w tych miejscowościach w których dotychczas nie został on zarządzony, względnie w których został przeprowadzony nie dość dokładnie.

3) Przepisy i instrukcje wykonawcze wyda Departament I.

Dnia 24 maja 1919 r.

D. Praw. 3524. 19.

2228.

O wizytacji więzień wojskowych.

W dalszem rozwinięciu dekretów Naczelnego Wodza z dnia 19 stycznia 1919 r. № 393 (Dz. Roz. Wojsk. № 11 ex 1919 r.) i z dnia 11 lutego 1919 r. № 686 (Dz. Roz. Wojsk. № 21 ex 1919 r.) zarządzam:

Prokuratorzy wojskowi przy Sądach Wojskowych O. G. względnie wyznaczeni przez nich zastępcy obowiązani są przedsiębrać wizytacje więzień wojskowych, znajdujących się w danym Okręgu Generalnym przynajmniej dwa razy w miesiącu. Zależnie od uznania danego prokuratora wojskowego, uprawnionym jest on wizytacje takie odbywać także częściej.

Celem wizytacji tych, które należy przedsięwziąć niespodzianie w towarzystwie oficera, zarządzającego więzieniem lub jego zastępcy, jest zbadanie warunków pomieszczenia i urządzienia więzienia, rozmieszczenia i zatrudnienia więźniów oraz warunków higienicznych, wśród których więźniowie przebywają, następnie rozpatrzenie wszelkich braków, które wizytujący sam zauważy, bądź też które w formie próśb i zażaleń więźniów dojdą do jego wiadomości. Wizytujący obowiązany jest obejść wszystkie sale, w których przebywają więźniowie i dać każdemu z nich możność przedstawienia swoich próśb i zażaleń, w szczególności zbadać, czy więzień nie jest zbyt długo przetrzymywany pod śledztwem lub też, czy nie przebywa w więzieniu bez badania.

Prokuratorzy uprawnieni są do wydania zarządzeń celem uchylenia drobniejszych usterek, zresztą obowiązani są zachodzące poważniejsze braki dokładnie zbadać i złożyć o tem sprawozdanie wraz z uzasadnionymi wnioskami Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu. Do sprawozdania tego dołączyć należy prośby i zażalenia więźniów, o ile one przez wizytującego prokuratora nie mogą być na miejscu rozpatrzone i załatwione.

Prócz tych perjodycznych wizytacji wyznaczy Naczelnny Prokurator Wojskowy raz lub więcej razy w roku jednego z oficerów K. S., który jako organ Ministerstwa Spraw Wojskowych przeprowadzi niespodzianie wizytację więzień wojskowych, a po ukończeniu tejże złoży Ministerstwu S. W. szczegółowe sprawozdanie.

Powyższy rozkaz nie narusza praw nadzoru i kontroli Dowództw Okręgów Generalnych odnośnie do więzień wojskowych w kierunku gospodarczym, sanitarnym i budowlanym, oraz wydawania zarządzeń koniecznych dla utrzymania dyscypliny wojskowej w więzieniach wojskowych, — natomiast z chwilą wydania niniejszego rozkazu ustaje nadzór szefów sądów wojskowych O. G. nad więzieniami wojskowymi.

Dnia 15 czerwca 1919 r.

D. S. 4940.

2229.

Skład i administracja pociągów dezynfekcyjno-kąpielowych.

1. Komendantem pociągu dezynfekcyjno-kąpielowego jest pod lekarz ppor. lub chorąży z prawami komendanta detaszowanego pododdziału.

2. Za inwentarz pociągu odpowiada komendant osobiście prowadząc dokładny wykaz materiałów i środków dezynfekcyjno-kąpielowych.

3. Załoga pociągu dezynfekcyjno-kąpielowego składa się z 16 osób, z których część (4) może być zastąpiona siłami kobiecymi.

W skład tych 16 osób wchodzi:

1 podoficer służbowy, 1 podoficer rachunkowy, 2 mechaników do dezynfektorów, 1 ślusarz, 1 fryzjer, 1 kucharka, 1 szwaczka, 2 praczeki.

4. Ludzie załogi pociągu dezynfekcyjno-kąpielowego muszą być odpowiednio wyszkoleni i muszą być uznani za niezdatnych do służby frontowej.

5. Pociąg dezynfekcyjno-kąpielowy prowadzi własną gospodarkę i kuchnię, przedkładając raporty i rachunki miesięcznie w drodze służbowej do dowództwa swego miejsca wystawienia i wykwapowania.

6. Prowianty, środki dezynfekcyjne i inne materiały sanitarne pobiera komendant w miejscu wykwapowania, następnie zaś w urzędach żywnościowych, względnie składnicach sanitarnych w miejscu postoju za kwitem z książki pobrań.

7. Pieniądze na opłatę poborów pobiera komendant pociągu z przynależnej komisji kasowej, a wyjątkowo w najbliższej kasie wojskowej za odpowiednim kwitem.

8. Pobory komendanta i załogi unormowane są rozkazem Dziennika Rozp. Wojsk. L. 6 Dekret 110 ex 1918 r.

9. Komendant pociągu dezynfekcyjno-kąpielowego przesyła miesięczny raport czynności, wykaz personelu i inwentarza, jako też wykaz zapotrzebowania na następny miesiąc w drodze służbowej do Departamentu Sanitarnego M. S. W.

10. W sprawach personalnych podlegają komendantowi pociągów dezynfekcyjno-kąpielowych Departamentowi Sanitarnemu M. S. W., w sprawach administracyjnych — dowództwom ich miejsca wystawienia i wykwapowania, które obsadzają te pociągi załogą przepisaną i przyjmują rachunki miesięczne do likwidacji.

11. Pociąg dezynfekcyjno-kąpielowy składa się z 2 wozów 3-osiowych, osobowych III kl. i 7 dwuosioowych towarowych krytych, razem 9 wozów 20 osi.

Wozy te są odpowiednio przerobione i urządzone, jako: I. Dezynfektor, II. rozbieralnia z pomieszczeniem dla fryzjera i skład brudnej bielizny, III. kąpielowy z natryskami (wóz osobowy III kl. trójosiowy). IV. ubieralnia. V. magazyn czystej bielizny. VI. pralnia z pomieszczeniem dla 4 praczek. VII. suszarnia. VIII. kuchnia. IX. osobowy (wóz -osiowy III kl.) dla komendanta, kancelarji i załogi.

Dnia 27 maja 1919 r. _____

Insp. W. Ł. 749. 1.

2230.

O nadsyłaniu aparatów telefonicznych i telegraficznych wymagających naprawy i zepsutego sprzętu telegr. do Centr. Warsztatów Telegr. w Warszawie.

Wszystkie aparaty telef. i telegr. (Morse, Hughes), nie nadające się do bezpośredniego użytku, zepsute i wymagające gruntownej naprawy, jakoteż wszelkie zużyte i zepsute przybory wchodzące w skład używanego w armji sprzętu telegr.—należy odsyłać do Centr. Warszt. Telegr. Warszawa, ul. Chmielna 53/a, (bocznica toru kol. z Dw. Warsz.-Wied.)

Dowództwa odsyłające zepsute sprzęt telegraficzny—muszą zawsze wyznaczyć z własnych ludzi eskortę, a jej dowódcy dać szczegółowy wykaz transportowanych przedmiotów, celem wręczenia do Dowódcy Centralnych Warsztatów Telegraficznych.

Analogiczny rozkaz dotyczący się frontu wydało Naczelne Dowództwo 7. VI, Rozkaz № 150 p. № 5070. IIIa.

Dnia 17 czerwca 1919 r. _____

Sek. Wet. 3339.

2231.

Przepisy o kuciu koni w armji.

Zatwierdzam następujące przepisy kucia koni w armji koni:

Cel kucia.

Kucie ma na celu:

1. Chronić puszkę rogową kopyta a przeważnie jej brzeg podstawowy od szybkiego zużycia.
2. Zabezpieczyć zamknięte w puszcze rogowej utwory od obrażenia.
3. Zapobiec zmianie kształtu kopyta.
4. Nadać koniowi pewność w stąpieniu i w ten sposób uczynić go zdolnym do pracy.

Ogólnie o podkowie:

Na każdej podkowie rozróżnia się: przód podkowy (przodek) dwa ramiona (zewewnętrzne i wewnętrzne), dwie płaszczyzny, dwa brzegi, dziurki dla podkowiaków i kapturek.

Płaszczyzna podkowy zwrócona do ziemi nazywa się dolną, płaszczyzna zwrócona do brzegu podstawowego kopyta nazywa się nośną albo górną.

Wybuchtowanie jest to wyżłobienie a raczej ścięcie brzegu wewnętrznego podkowy na górnej powierzchni.

Kształt podkowy stosuje się do kształtu kopyta, a zatem przednia podkowa jest więcej kolista i nieco szersza, tylna więcej sercowato-owalna i węższa.

W armji polskiej ma się stosować dla wszystkich koni typ podkowy prof. d-ra Lechnera. Podkowa tego typu odznacza się tem, że na dolnej powierzchni wewnętrznych brzegów ramion, znajdują się sierpowate stoki zmniejszające wagę podkowy i niedopuszczające do dostawiania się ciała obcych między podkową a kopyto, przez co kucie jest trwalszem.

Odejmuwanie starej podkowy:

Podkuwacz odcina należycie nity podkowiaków zapomocą odcinacza, odciąga podkową nieco obcęgami od kopyta, następnie przybliża ją do kopyta wskutek czego podkowiaki dokładnie wystają i wówczas wyciąga się je pojedynczo. Każdy wyciągnięty podkowiak, rzuca się na miejsce do tego celu przeznaczone.

Przystosowanie podkowy:

Podkowę wyrównuje się na obydwóch płaszczyznach, poprawia wybuchowanie, jeżeli tego potrzeba wymaga. zaokrągla brzegi i obrabia się podobną do kształtu kopyta.

Dla dokładniejszego przystosowania podkowy do brzegu podstawowego kopyta pozwala się na lekkie przysmalenie tegoż ochłodzoną podkową do barwy brunatno-ciemnej, wykluczając jednak ciepłotę wywołującą przypalenie rogu.

Wskutek lekkiego przysmalenia rogu, uwidaczniają się wszystkie nierówności na brzegu podstawowym, które usuwa się pilnikiem (raszplą) zaś nierówności na podkowie wyklepuje młotkiem.

Podkowa dobrze przystosowana, winna zakrywać i przylegać zupełnie ściśle do brzegu podstawowego kopyta.

Podkowy dla konia wierzchowego:

Zasadniczą podkową dla konia wierzchowego jest podkowa z ocelami śrubowanymi, w lecie tępe, w zimie ostre.

Podkowę pantoflową równej grubości można zastosować tylko w wypadkach, gdzie ściany przedkątne są silnie rozwinięte; przy niskich ścianach przedkątnych, podkowy pantoflowe muszą mieć ramiona grubsze od przedka podkowy.

Kształt, szerokość, grubość i waga podkowy:

Kształt podkowy winien zupełnie odpowiadać kształtowi brzegu podstawowego kopyta; tylko ramiona podkowy przy końcach ściany przedkątnej, mogą wystawać o 1—2 mm. od brzegu podstawowego kopyta. Jest to konieczne, gdyż z powodu wzrostu rogu, podkowa staje się zawąską—uciskałaby ścianę kątną podszwy, sprowadzając podbitek.

Na przednie kończyny przybija się podkowę z kapturkiem na przodzie i dla podniesienia wytrzymałości podkowy przytwierdza się na dolnej płaszczyźnie przedniej części stalową płytkę 3—5 mm. grubą.

Na tylne kończyny podkowa winna posiadać dwa kapturki boczne, a przodek podkowy wraz ze stalową płytką winien być skośnie ścięty (tak jak przy podkowie przeciw ściąganiu).

Szerokość podkowy wynosi 24 — 28 mm., końce ramion są o 2 — mm. węższe.

Grubość tak przedniej, jak i tylnej podkowy, winna być wszędzie jednakową i zależnie od rodzaju pracy konia nie przekraczać 9—11 mm.

Waga podkowy dla kopyt małych wynosi 400, dla średnio-dużych 500 dla dużych 600 gm.

Szerokość i wysokość kapturka wynosi 12 — 15 mm.

Sierpowate stoki na dolnej powierzchni podkowy zaczynają się od pierwszych dziurek a kończą się na 20 mm. od końca ramion podkowy. Grubość brzegu stoku zwróconego do brzegu wewnętrznego podkowy wynosi 2 — 3 mm. Długość stoku odpowiada długości wybuchowania na powierzchni górnej.

Do przybicia podkowy używa się 6-ciu podkowiaków t. j. 3 po stronie zewnętrznej i 3 po stronie wewnętrznej. Dziurki w podkowie wybija się w ten sposób, aby padały prostopadłe na linię białą kopyta. Odległość między pierwszymi dziurkami wynosi 35 — 40 mm., a pomiędzy następnymi 26 mm.

Ocele do wkręcania mogą być tępe (w lecie) lub ostre (w zimie). Główka ocela tępego wynosi 13 mm., wysokości i tyleż szerokości. Ocel ostry ma być zakończony w kształcie piramidki. Szyjka tak jednego, jak drugiego ocela jest 9 mm. wysoką, 12 mm. grubą i posiada 4 gwinty, 2 mm. wysokie, a 1 mm. głębokie.

Można używać również oceli fabrycznych kształtu H. Ocele ostre wkręca się tylko po stronie zewnętrznej kopyta, a to aby zapobiec zatratowaniu.

Do wkręcania i wykręcania oceli służy klucz 16 ctm. długi, zaopatrzony na jednym końcu w otwór odpowiadający wielkości główki ocela.

Podkowy dla konia pociągowego.

(artyleryjskiego, taborowego)

Podkowa dla konia pociągowego powinna wystawać nieco poza brzeg podstawowy kopyta mianowicie na ścianie bocznej o 1 mm., na ścianie przedkątnej o 2 — 3 mm.

Szerokość podkowy przedniej wynosi 28—32 mm., tylna podkowa jest węższa o 2—4 mm., końce ramion odpowiednio zwężone, grubość 9 — 11 mm.

Waga zależna od użytkowości 550—680 gm. przy bardzo dużych kopytach 700 — 750 gm.

Pierwsze dziurki odległe od siebie 46 — 53 mm. Do przybicia podkowy używa się

7 podkowiaków (4 po stronie zewnętrznej, 3 po wewnętrznej) tylko w szczególniejszych wypadkach można wbić 8 podkowiaków.

Wszystkie 4-ry kończyny okuwa się podkowami z ocelami śrubowanymi i zębem stalowym.

Zębiec (gryf) winien być prostopadle do ziemi zwrócony.

Grubość zębca wynosi 9—11 mm., szerokość 30—40 mm., wysokość równa się grubości podkowy.

Ocele do wkręcania mogą być zależnie od potrzeby tępe i ostre (ostre tylko po wewnętrznej stronie kopyta). Wysokość oceli wynosi 25—27 mm.

Podkowy dla koni jucznych.

Konie juczne podkuwa się tak, jak konie pociągowe z tą tylko różnicą, że w tylnej części kopyta muszą być szerzej dostosowane.

Dnia 16 czerwca 1919 r.

W. M. 1431. 1.

2232.

Stworzenie Instytutu Wojskowo-Technicznego (I. W. T.)

Celem zwiększenia sprawności M. S. W. na polu organizacyjno-administracyjnym, łączy się wszystkie sprawy wojskowe o charakterze czysto przyrodniczo-technicznym i technologicznym w Instytucie Wojskowo-Technicznym (I. W. T.)

Instytut ten będzie najwyższym zakładem w kraju dla pielęgnowania i rozwoju wszystkich gałęzi techniki wojennej, dla opracowywania odnośnych zadań i dla rozstrzygania odnośnych zagadnień. Pod tym względem będzie on czynnikiem pomocniczo-doradczym M. S. W. w całej dziedzinie techniki wojennej.

Zadaniem ściślejszem I. W. T. będzie:

1. Śledzenie postępów nauk przyrodniczych i techniki celem wykorzystania oraz zastosowania badań i wynalazków ojczyстых jakoteż obcych do potrzeb wojskowych.

2. Przeprowadzenie do tego potrzebnych badań, doświadczeń i prób, tak w laboratoriach, jak w praktyce wojskowej.

3. Styczność z odnośnymi władzami, wydziałami i instytutami fachowymi zakładów naukowych, t. j. uniwersytetów, politechnik, szkół przemysłowych i t. p.

4. Styczność z przemysłem fachowym kraju własnego i zapoznanie się z rozwojem tegoż przemysłu za granicą.

5. Stawianie wniosków co do fachowego używania i przechowywania materiału i wyposażenia technicznego wszelkich rodzajów broni i przeprowadzenie do tego potrzebnych inspekcji i informacji miejscowych.

I. W. T. podlega M. S. W. w drodze I Wiceministra i znosi się w sprawach technicznych wprost z odnośnymi sekcjami.

Organizację i kierownictwo I. W. T. powierza się pułkownikowi Wiktorowi Gawinowi Niesiołowskiemu, mianując go Szefem, który przedłoży dalsze odnośne wnioski M. S. W.

Organizacja I. W. T. zostanie ogłoszona w najbliższym czasie.

Na razie mają być zjednoczone w I. W. T. całkowicie lub częściowo wydziały i referaty, które w podobnym celu istnieją już w poszczególnych sekcjach M. S. W., inspektorjatch lub dowództwach a do materji innych będą powoływane przechodnie siły fachowe cywilne (n. p. profesorowie uniwersytetu, politechniki, szkół przemysłowych, inżynierowie i t. p.) jako doradcy czy współpracownicy.

Etat tymczasowy adjutantury I. W. T. zatwierdza się według załącznika № 5 T.

Szefowi I. W. T. przysługują prawa i należą się dodatki funkcyjne jak Szefom Departamentów M. S. W., Szefom Sekcji I. W. T., jak Szefom Sekcji M. S. W.

Dnia 14 czerwca 1919 r.

Minister Spraw Wojskowych
(—) J. Leśniewski,
generał-porucznik.

III. Dział ogólny.

Dep. I. 2648 Mob.

2233.

Odezwa Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

M. W. R. i O. P. wydało następującą odezwę:

Po rozpadnięciu się zaborów, u wstępu do nowej ery polskiego życia państwowego, wróg targnął się na nasze kresy, krwią polską i polską kulturą przesiąknięte. Wtedy młodzież akademicka w samoradnym szlachetnym porywie serca chwyciła za broń, stanęła bez chwili wahania w szeregach, niosąc ofiarnie swą krew i swe życie młode.

Pół roku minęło, a młodzież trwa mężnie w śmiertelnych zmaganiach i pomna tradycji pradziadów, osłania kraj własną pierś przed zaborczością wroga.

Władze akademickie zamknęły uczelnie, z dumą zatwierdzając męską decyzję młodzieży, przerywającej dobrowolnie studia dla dobra Ojczyzny. Kraj jednak potrzebuje teraz wielu sił młodych oraz nowych pracowników z ukończonymi studjami do dalszej wewnętrznej budowy Państwa, do udziału w pracach dla dobra ogółu. Dlatego zostały utworzone w bieżącym letnim półroczu w Uniwersytetach krakowskich i Lwowskim kursy, głównie dla słuchaczy najwyższych lat studjów, umożliwiające im złożenie końcowych egzaminów. Kursy te są dostępne przede wszystkim dla wojskowych, którzy otrzymali lub otrzymają urlop albo też, przebywając w mieście uniwersyteckim, uzyskali poświadczenie władz wojskowych, że poza zajęciami służbowymi wolno im uczęszczać na wykłady. Nadto w miarę miejsca, będą dopuszczeni na te kursy ci, którzy, spełniwszy obowiązek stawienia się przed Komisją Poborową, zostali uznani za niezdolnych do służby wojskowej, tudzież słuchaczki, mogące wykazać się poświadczeniami pracy sanitarnej i pomocniczej wojskowej albo też pracy w instytucjach humanitarnych, mających związek z położeniem wojennym. Bliższe szczegóły, jak program, szczegółowe warunki przyjęcia, czas rozpoczęcia i trwania kursów, podadzą odnośnie władze uniwersyteckie.

Nie cała przeto młodzież akademicka będzie dopuszczona do korzystania z kursów: niesłusznym bowiem byłoby dać już teraz możność kończenia nauki w spokoju tym, którzy głusi na głos obowiązku, zostali w domu; zwolnić zaś dziś całą młodzież z szeregów — znaczyłoby armję pozbawić najinteligentniejszego czynnika, który stoi na straży honoru żołnierza polskiego i jest niezbędny do tworzenia nowych zastępów oficerów.

Dla tych studentów, którzy służą w wojsku, lecz obecnie nie mogą brać udziału w kursach, Ministerstwo, w porozumieniu z wyższymi uczelniami, urządzi w przyszłości kursy, umożliwiające im rychłe ukończenie studjów oraz poczyni ulgi w terminie składania egzaminów.

Młodzież akademicka może więc bez obawy o swą przyszłość naukową trwać dalej, jak dotąd, na najwyższym dziś posterunku, a kiedy ustanie potrzeba i wróci zwycięska, spełniwszy zaszczytnie wzięte na siebie obowiązki, do swoich uczelni, spotkają wdzięczność Narodu, gorącą miłość i szczerą przychylność Polskiego Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Władz Akademickich których już dzisiaj jest troską najpoważniejszą sprawa uchylenia ujemnych dla wykształcenia młodzieży skutków długiej wojny.

Odezwę tę ogłosić w Rozkazach Dziennych i przeczytać we wszystkich oddziałach, instytucjach i zakładach wojskowych.

Dnia 11 czerwca 1919 r.

A W I Z O.

Oddział, w którym znajdują się: Bednarczyk Stanisław, mieszkaniec wsi Grabiny, gminy Stoczek, powiatu węgrowskiego i Klimek Jan, mieszkaniec wsi i gminy Wielki-Topór, zamelduje o tem niezwłocznie Oddziałowi V Naczelnego Dowództwa w Warszawie. powołując się na № 10702/V.

W dniu 3 czerwca 1919 r. Misja Wojskowa Polska w Paryżu przeniosła się z Hotelu Lord Byron, ulica Lord Byron, na 15 Avenue d'Iéna.

Warszawa, dnia 24 czerwca 1919 r.

Minister Spraw Wojskowych:
(—) J. Leśniewski.
generał-porucznik.

=====